

ת"פ 27521/02/17 - מדינת ישראל נגד ביינה יאלאו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27521-02-17 מדינת ישראל נ' יאלאו(עציר)
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ביינה יאלאו

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד נעמה ישראל

ב"כ הנאשם: עו"ד אברהם זוכוביצקי

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בכתב אישום הכולל שני אישומים. באישום הראשון הוא מואשם בעבירת הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 וגניבה לפי סעיף 384 לאותו החוק. על פי המיוחס לו באישום זה, ביום 1.1.17 סמוך לשעה 3:20 נכנס הנאשם למחסן המרכול "סופר אושר עד" בשעה שהיה סגור וגנב שלוש חלות, ארבעים לחמניות, שלושה מארזי טחינה גולמית וחמישה בקבוקי בירה בשווי כולל של 137.30 ₪ והחל לעזוב את המקום. בדרכו החוצה, כשעזב את חניית המתחם, מאבטח הקניון הבחין בנאשם באמצעות מצלמות האבטחה ניגש אליו ותפס את הפריטים שנגנבו.

2. באישום השני מואשם הנאשם בעבירות הסגת גבול פלילית וגניבה, אם כי בסיכומיה ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירות הסגת גבול וניסיון גניבה בלבד. על פי המיוחס לו באישום השני, ביום 2.1.17, סמוך לשעה 14:50 קפץ הנאשם מעל גדר הסובבת את בית הכנסת "בני יששכר" ברחוב דרך חפרון 108 בירושלים, נכנס לתוך מבואת בית הכנסת דרך דלת סגורה ולא נעולה, ובהיותו בתוך בית הכנסת נטל, ללא הסכמה ושלא כדין, גליל נייר טואלט, רבע חבילת שקיות אשפה, שני בקבוקי שתיה ועוגת שיש.

3. הנאשם כפר כפירה כללית בכתב האישום וסירב למסור כפירה מפורטת.

4. מטעם המאשימה העידו קב"ט קניון "הדר", יחיאל מרדכי מייברג, גבאי בית הכנסת, אהרון יוסף וינגרטן, השוטרים ליאור בן שלום, אסף דהן, ערן אופיר ושגיאה כהן והוגשו סרטוני מצלמות אבטחה מקניון "הדר" ומהמרכול "אושר עד" והודעותיו של הנאשם. הנאשם לא העיד ולא הביא ראיות מטעמו.

הראיות לאישום הראשון

5. אהרון יוסף וינגרטן תיאר כי במועד האירוע נשוא האישום הראשון עבד במוקד האבטחה של קניון "הדר", שם שוכן המרכול. הוא ישב במוקד והביט במצלמות האבטחה. סמוך לשעה 3:20 הבחין באדם יוצא מ"אושר עד" כשבשתי ידיו שקיות, אל מחוץ לשטח הקניון, לכיוון רחוב הרכבים. הוא ביקש ממאבטח שהיה עמו להחליפו במוקד וירד לעבר אותו אדם. הוא פגש את הנאשם בחניה סמוך לחנות "הום סנטר", ושאל אותו למעשיו. הנאשם, שהחזיק בידיו שקיות של המרכול ובתוכן מוצרים הנמכרים במרכול, לא השיב. הוא ביקש מהנאשם להתלוות אליו לתוך המוקד. הנאשם התלווה אליו וכשהגיעו למוקד הזמין משטרה והנאשם המתין במקום עד שהגיעה. העד תיאר כי בשקיות שהחזיק הנאשם היו חבילה סגורה של 40 לחמניות, כמה חלות, כמה בקבוקי בירה וכמה קופסאות טחינה. הוא שאל את הנאשם מאין לקח את הדברים והנאשם השיב שמלמטה, מאחר ורצה לאכול. הוא לקח מהנאשם את השקיות ומאוחר יותר החזיר את תכולתן למרכול. העד תיאר כי הנאשם נכנס לתוך מבואה הסגורה בשער ברזל שנמצאת ליד המרכול ומשם לקח את המוצרים.

6. תפקידו של רס"מ ערן אופיר במועד הרלבנטי לאישום הראשון היה הורדת סרטונים ממצלמות אבטחה (ת/2). בעדותו ובדו"ח שערך תיאר את הורדת סרטון מצלמות האבטחה של קניון "הדר" וכן את הורדת סרטון האבטחה של המרכול. בסרטון של מצלמות המרכול ניתן לראות את המבואה שאליה נכנס הנאשם, הנראית כמעין מחסן ובו משטחים של סחורה. בסרטון נראית דמות, אשר לא ניתן לזהות את פניה, ואולם איש לא חלק על כך שמדובר בנאשם, נכנסת לתוך המחסן, ויוצאת מטווח הקליטה של המצלמה ולאחר זמן קצר חוזרת לטווח הקליטה של המצלמה כשבידיה שקיות מלאות. הנאשם נראה מחטט במשטחים של בקבוקי שתייה, מכניס מספר בקבוקים לתוך השקיות ועוזב את המקום כשבידיו שקיות מלאות. בסרטון שהורד ממצלמות האבטחה שבקניון מתועדת כניסת הספקים לקניון, ואיש מן העדים לא הסביר לשם מה הועתק או איזה חלק ממנו רלבנטי לאישום.

7. רפ"ק ליאור בן שלום היה במועד הרלבנטי לאישום קצין פשעים במרחב מוריה של משטרת ישראל. הוא ביקר במרכול ביום 2.1.17, למחרת האירוע. בביקור במקום ראה את המחסן, שהיה סגור בשער שקשור בחוט ברזל, אך לא נעול, ואשר מתוכו נלקחה הסחורה. הוא הבחין כי במשטח של טחינה חסרות קופסאות כמספר הקופסאות שנתפסו אצל הנאשם ובארגז בירה חסרים בקבוקים כמספר הבקבוקים שנתפסו אצל הנאשם. הוא צילם תמונות של המקום (ת/5) וביקש מעובדי המרכול להכין חשבונית של המוצרים שנתפסו אצל הנאשם, על מנת שניתן יהיה להשיבם למרכול. מהחשבונית (ת/6) עולה כי נלקחו מוצרים בשווי 137.30 ₪ ובהם חמישה בקבוקי בירה, שתי קופסאות טחינה גולמית, 3 חלות ו- 25 לחמניות.

8. השוטר אסף דהן גבה שתי הודעות מהנאשם, האחת ביום 1.1.17, ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון והשניה ביום 2.1.17 ביחס לאירוע נשוא האישום השני. העד השיב כי הקריא לנאשם את זכויותיו כפי שמפורט בכתב בפתחת ההודעה, לרבות זכותו להיוועץ עם סנגור ואמר כי נוהג לשאול את נחקריו האם מבקשים להיוועץ בסנגור.

במקרה דנן הנאשם לא ביקש להיוועץ.

בהודעתו מיום 1.1.17 (ת/3) הנאשם ביקש לשמור על זכות השתיקה אך בהמשך השיב על חלק מהשאלות וביחס לחלק אחר של שאלות הקשורות לאירוע עצמו, שמר על שתיקה. הנאשם אמר תחילה, שהמוצרים שנתפסו אצלו הם שלו וכי טייל בחנייה, שהיא מקום פתוח וכל אדם רשאי להיכנס אליו. בהמשך, לאחר שנאמר לו כי המקום מצולם והוא נשאל אם לקח לבד מהלחם גם בירות אמר "כל אחד מה שהוא אוהב" והודה כי לקח את הבירות ממשטח שהיה פתוח וכן הודה כי לקח את כל מה שנצא אצלו בשקיות- לחם טחינה ובירות. הנאשם הודה כי מודע לכך שמדובר בגניבה ואמר שגנב לחם כי היה רעב וגנב בירות כי היה צמא. הנאשם טען שנכנס למתחם כשהיה פתוח.

הראיות לאישום השני

9. גבאי בית הכנסת "בני יששכר" יחיאל ויינברג, תיאר כי ביום 2.1.17, כשהגיע לבית הכנסת גילה שאחת הדלתות הפנימיות תקולה ויצא לקנות מנעול כדי לתקנה. הוא נעל את הדלת החיצונית של בית הכנסת, יצא מהמקום וחזר לאחר כרבע שעה. הוא פתח את הדלת החיצונית וראה מישהו מגיע מבפנים, מהכיוון של חצר בית הכנסת. הוא הזמין משטרה שהגיעה במהירות. האדם שתפס המתין עמו עד שהגיעה משטרה, היו לו שקיות ובהן שתייה שנלקחה מהמקור שנמצא בחצר בית הכנסת, אוכל ונייר טואלט, והוא שאל את העד למה הוא עושה לו את זה. העד הבהיר כי בית הכנסת מגודר ועל מנת להיכנס לתוך החצר, ניתן לטפס על ספסל רחוב ולאחר מכן על הגדר המקיפה את בית הכנסת ולקפוץ מעליה.

10. רס"ר שגיא כהן הוא השוטר שהגיע לבית הכנסת ועצר את הנאשם לאחר שקיבל דיווח על התפרצות לבית כנסת. הוא הגיע לבית הכנסת ופגש בגבאי יחיאל אשר הצביע על הנאשם שישב בתוך בית הכנסת. הוא הודיע לנאשם שהוא עצור. העד לא נשאל ולא פירט מה בדיוק תפס אצל הנאשם ואמר שהדברים נרשמו בדו"ח הפעולה, שלא הוגש.

11. בהודעתו מיום 2.1.17 (ת/4) הנאשם שמר על שתיקה ולא השיב לאף שאלה שנשאל.

דין והכרעה

12. ראיות התביעה לא נסתרו על ידי ההגנה, ואף לא נטען, כי לא ניתן לבסס עובדה על עדותו של מי מעדי התביעה. בהתאם להוראת סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, העובדה כי הנאשם לא העיד להגנתו מחזקת את ראיות התביעה.

13. הסרטון המתעד את האירוע נשוא האישום הראשון יחד עם עדותו של איש הביטחון של הקניון מבססים את העובדה כי הנאשם נכנס במועד המצוין בכתב האישום לשטח המחסן המצוי בתוך הקניון, כדי לגנוב, לקח מוצרים ללא הסכמת הבעלים, יצא עמם מתוך שטח הקניון לכיוון הרחוב, ונתפס בחנייה. מתוך הראיות לא עולה כל ספק, כי שטח המחסן מצוי בתוך שטח הקניון, שעל פי עדות המאבטח, אינו פתוח לקהל בשעות הלילה, וכי המחסן עצמו מגודר בשער, אף אם אינו נעול, ואינו פתוח לקהל הרחב גם לא בשעות הפעילות של הקניון.

המאבטח תיאר בעדותו, כי הנאשם הודה בפניו שלקח את המוצרים ממחסן החנות מאחר והיה רעב. מדובר אמנם בעדות שמיעה, ואולם משעה שזוהי אמרת נאשם שניתנה באופן ספונטני במהלך השיחה עם המאבטח, היא קבילה לפי סעיף 12(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 ואף היא מחזקת את הראיות נגדו.

14. הקבלה שהונפקה על ידי נציגי המרכול והוגשה כראייה מטעם התביעה, ללא התנגדות לתוכנה, מלמדת כי רשימת המוצרים שנגנבה על ידי הנאשם שונה במעט מזו המצוינת בכתב האישום והיא כוללת שלוש חלות, חמישה בקבוקי בירה, שתי קופסאות טחינה גולמית ו-25 לחמניות.

15. אשר לאישום השני, עדותו של גבאי בית הכנסת מבססת את העובדה כי הנאשם נכנס לתוך שטח בית הכנסת כאשר היה סגור למתפללים, לקח מוצרי אוכל שהיו בתוך בית הכנסת, הכניסם לשקית ורצה לעזוב את המקום, אך נתפס בכף.

16. לא ניתן לקבל את השערת ההגנה, לפיה הנאשם שהה במקום כבר משעות התפילה בבוקר, שכן, משעה שהנאשם לא העיד להגנתו, לא נסתרה טענתו של העד, לפיה היה מבחין באדם שנותר בשטח בית הכנסת לו היה כזה. מכל מקום, אף אם אלה היו פני הדברים והנאשם נכנס לבית הכנסת בשעת התפילה, העובדה שנותר במקום גם לאחר תום התפילה וכשבית הכנסת נסגר למתפללים, כדי לבצע עבירת גניבה, מהווה עבירה של הסגת גבול לפי סעיף 447(א)(2) לחוק העונשין.

17. גם באירוע נשוא האישום השני, הראיות שהוצגו מלמדות כי הנאשם ניסה לגנוב מוצרים שונים מאלה המפורטים בכתב האישום. השוטר שגיא כהן לא פירט מה נתפס בשקיותיו של הנאשם כשנעצר. גבאי בית הכנסת תיאר כי כשהשקיות נפתחו על ידי השוטר הוא ראה שני בקבוקי שתייה, אוכל ונייר טואלט, ובהמשך פירט כי מדובר בשני בקבוקי שתייה קלה ועוגה (עמ' 15 שורות 5-6). בהקשר זה מקובלת עלי טענת הגבאי כי היה בידו לזהות שמדובר בבקבוקי שתייה עוגה ונייר טואלט שנלקחו מבית הכנסת ולא הובאו למקום על ידי הנאשם, ומכל מקום, ההגנה לא הביאה כל ראיה לסתור טענה זו.

18. על רקע האמור, הטענה בדבר הפגיעה בזכות ההיוועצות של הנאשם בעת שנגבו הודעותיו, מאבדת ממשקלה, שכן התשתית הראייתית שהוצגה על ידי המאשימה די בה כדי לקבוע את העובדות שנקבעו לעיל, אף מבלי לשקול את האמור בהודעות הנאשם לחובתו. עם זאת אומר, כי נוסח האזהרה שהוקרא לנאשם כלל, בשתי חקירותיו, יידוע בדבר זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי, והוא אף נשאל באופן מפורש האם מבין את זכויותיו, השיב בחיוב ואף עשה שימוש נרחב בזכות השתיקה. בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי הופרה זכות ההיוועצות שלו כפי שפורשה בהלכה הפסוקה (ראו למשל ע"פ 8974/07 לין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 3.11.10)).

19. העובדות שנקבעו לעיל מבססות עבירות הסגת גבול וגניבה ביחס לאישום הראשון והסגת גבול וניסיון גניבה ביחס לאישום השני.

20. נטען בסיכומי ההגנה כי הנאשם ביצע את העבירה מחמת הרעב שבו היה נתון. טענה זו מעלה קושי מסוים, שעה שהנאשם עצמו לא העיד להגנתו ולא טען את הדברים, ואולם ניתן ללמוד על כך, במידת מה, מתוך דבריו של הנאשם למאבטח בקניון (עמ' 18 שורה 30) ובהודעתו במשטרה (ת/3 שורה 115). ככלל, טענה זו אינה פוטרת מאחריות פלילית ואולם היא מהווה טענה בעלת משקל ממשי לעונש. אדם רעב הגונב פת לחם ראוי לרחמים, כפי שנאמר **"לא יבזוזו לַגִּנֵּב, כִּי יִגְנוּב לְמַלֵּא נֶפֶשׁוֹ כִּי יִרְעֵב"** (משלי, ו' פסוק ל').

21. עם זאת, במקרה דנן ראוי להפריד בין שני האירועים;

באירוע נשוא האישום הראשון גנב הנאשם כמות רבה יותר של אוכל מכפי שיכול אדם לאכול, מתוך מלאי עסקי של חנות שנועד לצורך רווח מסחרי, תוך שהסיג גבול של בית עסק. יתרה מכך, הנאשם גנב חמישה בקבוקי שתייה אלכוהולית, אשר, לכל הדעות, לא נועדו לספק תחושת רעב הנובעת מעוני.

מנגד, באירוע נשוא האישום השני לא מדובר בגניבה שהושלמה, אלא בניסיון גניבה בלבד. הגניבה בוצעה מתוך מוצרי אוכל ושתייה שהיו בתוך בית כנסת, ואשר נועדו, ככלל, לכיבוד הציבור ולא לצורך הפקת רווחים. מדובר בכמות מועטה-עוגה, שני בקבוקי שתייה וגליל נייר טואלט- אשר בסופו של יום הוחזרו לבית הכנסת. יש להניח כי לו היה הנאשם ממתין עד להגעת הגבאי למקום ומבקש ממנו צדקה ופת לחם על מנת להשביע את רעבונו, היה הגבאי חס עליו ומכבד אותו בכיבוד המצוי בבית הכנסת.

22. על רקע האמור, הגם שהנאשם ביצע עבירות של הסגת גבול וניסיון גניבה באישום השני, מדובר במעשה פשוט שעל פי טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, הוא קל ערך. בנסיבות אלה, מעשיו של הנאשם הם בגדר זוטרי דברים ועומד לו סייג לאחריות הפלילית הקבוע בסעיף 34^ז לחוק העונשין.

23. לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו באישום השני ומרשיעה אותו בעבירות הסגת גבול פלילית וגניבה שיוחסו לו באישום הראשון.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ח, 10 אפריל 2018, במעמד הצדדים